

НЕ ТРЯБВА ДА РАЗБИРАШ СКРЪБТА СИ – ИМАШ БЛАГОДАТ

Дейвид Уилкерсън
6 Ноември 2000

Една скъпа християнка, която получава посланията ни по поща ни писа сърцераздирателно писмо: *“През 1972 година изгубихме сина си, който имаше синдрома на Даун поради пневмония. Той беше само на 17 месеца. 7 години по-късно, през 1979, изгубихме 15 годишния си син. Удари го ток, докато се катереше на едно дърво в двора. Сега 24 годишния ни син има диабет. А аз имам рак и съм на химиотерапия. Питам ви честно – грях ли е да попитаме Бог „Защо?“ Той разбира ли, че сме хора? Пастир Дейв, някога бил ли си ядосан на Бог за известно време? Аз съм била и знам, че е грешно. Срам ме е, че имам подобни мисли. Но съм много объркана, докато се опитвам да разбера защо християните страдат толкова много. Знам, че не заслужаваме повече от другите. Но съм напълно шокирана от всичкото това страдание, което преживяваме. Страх ме е и съм неспокойна. Но искам да заменя страховете си със силна вяра, въпреки страданията ми. И пак питам – защо има толкова много страдание? Докога ще продължава?”*

Мога само да си представя ужаса от това да намериш сина си на земята, мъртъв, след като е бил ударен от ток. Разбирам вика на тази майка: „Защо трябваше да погребеш още един син, Господи? Защо двама от синовете ни са мъртви, а другия има смъртоносна болест? Аз имам рак и ми е писнало от радиация и химиотерапия. Всички сме засегнати. Защо е цялото това страдание? Кога ще свърши?“

Не мога да обясня защо това семейство е преживяло толкова голяма скръб. Но мога да ви кажа – не е грех да питаш защо. Дори и благословеният ни Господ зададе този въпрос докато висеше в болки на Кръста. Самият Исус беше наречен „човек на скърби и свикнал с печал“ (Исая 53:3). Аз вярвам, че Христос разбира всичките ни въпроси, понеже Той се идентифицира напълно с човешката ни мъка.

Той ни чува, когато викаме: „Господи, защо си ме сложил в тази ситуация? Знам, че не идва от Твоята ръка, но въпреки това позволяваш на дявола да ме притеснява. Защо трябва да се събуждам всеки ден с този тъмен облак надвиснал над мен? Защо да понасям такава болка? Кога ще свърши този кошмар?“

Светът иска обяснение за всичката болка и страдание в този живот. Много невярващи са ме питали: „Г-н Уилкерсън, ако Вашият Бог съществува, ако е наистина любящ, както казвате, защо позволява да има глад? Защо позволява на наводненията и глада да засягат бедните нации и да измират хора с хиляди наведнъж? Как може Той да търпи докато СПИН-а убива милиони хора в Африка? Защо хиляди хора биват изстребвани в разкъсвани от войни държави, които никога не са виждали какво е мир? Просто не мога да повярвам във Вашия

Бог, пастире. Аз трябва да съм по-любящ от Него, понеже ако имах силата, бих прекратил цялото това страдание."

Няма да се опитвам да давам отговор на това защо народите страдат, защо има толкова ужасен глад, мор, наводнения и унищожение. Въпреки това Библията хвърля светлина върху страданията на света чрез картината на Божия народ – древния Израел. Тази нация преживя подобни бедствия: холокост, робство, икономическа разруха, странни болести (някои от които засегнаха само Израел). Понякога страданията на Израел бяха толкова ужасни, че дори и враговете им ги съжаляваха.

Защо преживя Израел такива ужасни неща? Библия е ясна: при всеки такъв случай те изоставяха Бог и се обръщаха към идолопоклонството и магьосничеството.

Виждаме същото да се случва и в много народи днес. Например, вече около 200 години Африка е посещавана от мисионери. Въпреки това целият африкански континент отхвърля Христос, преследва и убива хиляди мисионери и милиони вярващи. За съжаление, когато една държава отхвърли Евангелието и вместо това се обърне към идолопоклонство и окултизъм, резултата е мизерия, лудост, болести и невероятно страдание.

Това определено важи за Хаити. В този момент тази държава буквално полудява. Получихме писмо от една мисионерка двойка там, която служението ни издържа. Те ни писаха, че съседите им от двете страни на къщата са били ограбени и пребити и си мислят, че те са следващите. Казаха ни да се молим за сигурността им.

Защо има бедствия в Хаити? Там управлява сатанизма, а магьосничеството е буквално държавна религия. Виждал съм това лично, докато проповядвах в Хаити. Говорил съм с лекари-магьосници и съм виждал резултатите от вуду практиките: мизерия, страх, болести, глад, корупция.

Светът не може да обвинява Бог за никое от тези неща. Ясно е, че това е дело на дявола – той иска християнското влияние да бъде премахнато от острова. Да, Хаити е бил евангелизиран, но хаитяните отхвърлят Евангелието, като обичат тъмнината, вместо светлината. И трагичния резултат е дълбоко страдание.

Грешни хора замърсяват земята, въздуха и морето из целия свят. Въпреки това светът обвинява Бог за всички атмосферни промени, които причиняват наводнения, глад и болести, тормозят хората и животните. Хората настояват, че имат право на безразборен секс и много партньори, а обвиняват Бог за разпространението на СПИН-а. Присмиват се на работниците на ООН, когато се опитват да поучават въздържание от секс в бедните държави.

Тук, в Америка, се лее океан от невинна кръв. Според последни проучвания от аборти са били убити 40 милиона бебета. В Конгреса виси закон, според който ако бебето е оцеляло след опит за аборт, майката може да реши дали то да живее или да умре. Бебето просто е оставено на страна – не се храни, нито се грижат за него и то умира от глад. Сега медицински сестри от цялата страна излизат и казват, че не могат да спят понеже чуват плача на мъртвите деца.

Това зло поколение има ужасна непочтителност към живота. Въпреки това изглежда не можем да разберем защо децата ни убиват съучениците си. Твърдим, че не разбираме защо 5 така наречени „нормални“ тийнейджъри са убили собственика на китайски ресторант за бързи закуски за по-малко от 15 долара. Причината за подобни трагедии е съвсем ясна: жънем онова, което сме посели чрез невинната кръв, която проляхме.

Докато светът вика: „Къде е Бог във всичко това?“ - аз казвам: „Той плаче поради онова, което е извършило човечеството.“

Искам да се съсредоточа върху страданието и мъките на Божия народ

В този момент много читатели на това послание преминават през големи страдания – физическа болка, емоционална мъка, съкрушителни изкушения – и те питат: „Защо?“ Вероятно това си ти. Уморен си от това да се чувстваш изгубен и осъден, че Бог ти е ядосан по някакъв начин. Изтощен си от това непрестанно да се самоизследваш. Изтощен си от всичките лоши съвети, които си получил и които само те карат да се чувстваш още по-зле.

Може би вече не се и чудиш защо. Вече питаш: „Господи, знаеш, че Те обичам. Вярата ми в Теб е силна. Но това изпитание продължава. Не знам още колко мога да издържа. Още колко очакваш да издържа?“

Апостол Павел ни казва, че живота му е пример за това как да се справяме с мъките. Той пише: „Но затова придобих милост, за да покаже Иисус Христос цялото си дълготърпение в мен, главния грешник, за пример на онези, които ще повярват в Него за вечен живот.“ (1 Тимотей 1:16).

По мое мнение никой друг освен Исус не е страдал толкова много – по толкова много начини, от ръцете на толкова много хора – колкото Павел. От момента, в който повярва, Павел беше предупреден, че ще преживее страдания: „Но Господ му каза... Защото Аз ще му покажа (на Павел) колко много трябва да пострада той заради Моето Име.“ (Деяния 9:15-16). Самият Исус тук заявява: „Ще покажа на Павел колко много ще пострада за името Ми.“ Живота ни трябва да следва примера на Павел.

1. Моделът на Павел започва с изобилие от откровения

Най-дълбоките изпитания и страдания са предназначени за посветени слуги, които получават откровения от Божието сърце. Павел свидетелства: „А за да не се превъзнасям поради твърде многото откровения, ми се даде трън в плътта, пратеник от Сатана, да ме мъчи, за да не се превъзнасям.“ (2 Коринтяни 12:7)

Ако си насочил сърцето си изцяло към Христос, ако си решен да Го познаваш лично, да Го търсиш упорито за да отвори Словото Си за теб – ще бъдеш поставен на пътя на страданието. Ще преживееш трудни времена, дълбоки агонии, големи притеснения – толкова студени, че плътските християни не знаят нищо за тях.

Това важеше за живота на Павел. Когато повярва, той не се задоволи с това познае Христос дори и чрез учениците на Исус в Ерусалим. Този човек искаше да познава Господ лично. Затова Павел каза: „не се допитах до плът и кръв“ (Галатяни 1:16). Вместо това той се усамоти в Арабия за 3 години (виж 1:16-17).

Всъщност, откровението за Христос, което получи Павел, не дойде от човек. Апостолът свидетелства: „Понеже аз нито съм го приел от човек, нито съм го научил от човек, а чрез откровение на Исус Христос.“ (1:12)

Благодарен съм на Бог за библейските учители. Те ни разкриват Библията, разкриват ни много чудеса и тайни и мистерии на вярата. Но истината е, че откровението на Исус Христос не може да ти го преподават. То трябва да ти е дадено от Святия Дух. И идва при онези, които – както и Павел – се изолират в тяхната Арабия, решени да познават Христос.

Това качество разделя двата основни вида християни. Единият вид казва: „Дадох сърцето си на Исус“, но това е всичко, което могат да кажат за вярата си. Те се радват, че ще отидат на небето, а не в ада. Но не напредват в ходенето си с Христос.

Другият вид казва: „Дадох сърцето си на Исус, но няма да се задоволя докато не опозная Неговото сърце.“ Този слуга няма да се спре докато не понесе бремето на Христос, докато не започне да ходи като Христос, докато не угоди на Бог като Него. Такова посвещение просто не може да се научи в училище.

Но внимавайте – ако наистина искате Исус да ви даде сърцето Си, трябва да се подготвите да понесете скърби. Всъщност, откровението за Христос, което получите ще бъде придружено от страдания и мъки, каквито не сте виждали.

Павел казва, че е получил откровения от Бог, които са били скрити от погледа на хората в продължение на векове. „Която в други поколения не беше известна на човешките синове, както сега се откри на Неговите свети апостоли и пророци чрез Духа“ (Ефесяни 3:5).

Когато Павел говори за получаване на откровение (виж 2 Коринтяни 12:7), думата, която използва означава „премахване на покривалото, отваряне на скрити неща“. Бог махна капака от големите тайни на вярата и показа на Павел чудесата на спасението Си.

Накрая Павел говори за още по-голямо видение, което е получил пред 14 години, точно когато е бил спасен. Той казва, че „беше грабнат и занесен до третото небе и чу неизразими думи, които на човека не е позволено да изговори.“ (2 Коринтяни 12:2-4). Накратко, Павел получи неизговоримо откровение от небето.

Какво невероятно изобилие от откровения получи Павел. Той премина през небето, видя и чу неща, които не бяха виждани в света. Но веднага след като получи тези откровения, Павел започна да страда много.

2. Павловият модел включваше трън в плътта

“А за да не се превъзнасям поради твърде многото откровения, ми се даде трън в плътта.” (2 Коринтяни 12:7)

Съществуват 2 вида страдание сред вярващите. Първо, това са мъките и изкушенията, които са нормални за цялото човечество. Исус казва, че дъжда пада на праведните и на несправедните (виж Матей 5:45). Той говори за проблемите в живота – проблеми в брака, притеснения за децата, битки с депресията и страха, финансови затруднения, болести и смърт – неща, които са обичайни за светии и грешници.

Но съществуват и страдания, които засягат само праведните. Давид пише: „Много са неволите на праведния, но от всички тях ГОСПОД го избавя.“ (Псалм 34:19). Обърнете внимание, че Давид не казва, че освобождението ни ще дойде незабавно. В много случаи изцелението ни идва след време, чрез молитва и вяра.

Това е видът страдание, който преживя Павел. Великите откровения, които получи той бързо го поставиха на пътя на дълбоката скръб, която щеше да трае до края на живота му. Помислете: по времето, в което Павел написа посланието си до коринтяните, той беше християнин от 14 години и все още не беше освободен от тръна, за който говореше. Той знаеше, че вероятно щеше да живее цял живот с този тормоз.

Не знаем точно какъв беше тръна на Павел. Библейските учени спекулират около това, че е бил проблем със зрението или говорен дефект, вероятно заекване. Един коментар обширно се опитва да докаже, че тръна на Павел е бил несъвършенство в характера – ядосвал се е бързо. Други спекулации варират от плътски копнежи до мъчителни демонични мисли, че дори и до зла съпруга. Но всички тези предположения си остават просто спекулации.

Във всички случаи Павел призна за голяма битка, която се разразяваше в живота му. Той казваше: „Когато излязох от голямото откровение за рая, в плътта ми се появи трън. Пратеник на Сатана, който да ме мъчи.“ Фразата „да ме мъчи“ тук означава „да ме удря в лицето“. Павел заявява: „Бог позволи на дявола да ме удря в лицето.“

Та, какъв беше пратеника на Сатана, който измъчваше Павел, удряше го в лицето? Аз не вярвам, че това беше физическа мъка, като отслабващо зрение или трудности в речта. Нито пък мисля, както вярвах преди, че мъката на Павел беше демонична атака от лъжи и укори, които имали за цел да го обезкуражат.

Не, аз вярвам, че имаме отговора във фразата на Павел: „за да не се превъзнасям“ (2 Коринтяни 12:7). Считаю, че тук Павел говори за самоизтъкване – лична гордост. Виждате ли, Павел беше фарисей, а фарисеите бяха горди. Те бяха пропити от отношение на превъзходство над другите: „Радвам се, че не съм като всички тези обикновени грешници.“ Още повече, че Павел имаше и причини от плътта да бъде горд. Той беше много интелигентен, както и много надарен от Святия Дух.

Мисля, че дявола знаеше, че гордостта беше най-голямата слабост на Павел и я атакува. Той ласкаеше Павел, четкаше егото му, удряше го с една след друга горделиви мисли: „Ти си единственият, който е получил това откровение.“ Какъв по-голям трън може да има от това Сатана ежедневно да подхранва най-уязвимата ни точка? Павел непрестанно трябваше да ходи до Кръста, да оставя там надареността си, за да умъртви своята гордост.

Сатана също знаеше, че Давид беше склонен към похот. Той подхранваше слабостта на този благочестив човек като прати една жена да се къпе пред очите му. По същия начин дявола винаги ни шамаросва в лицето с възможности и изкушения, които подхранват гордостта, похотта, амбициите и страха ни – според слабостта ни.

Но дяволът не можеше да мъчи Павел без първо да получи разрешение от Бог. Например, ние знаем, че Бог позволи на Сатана да изпита Йов. А сега Бог имаше цел като позволи тръна на Павел. Той знаеше, че най-голямата заплаха за свидетелството на Павел не беше чувствеността или алчността, или похвалата от хората. Не, Павел не беше заинтересован от нещата на плътта. Неговата слабост беше по-скоро гордостта, която дойде от това, че получи голямо откровение.

Павел пише: „За това нещо три пъти се молих на Господа да се махне от мен“ (2 Коринтяни 12:8). Той всъщност казва: „Търся Господ прилежно, с цялото си сърце и Той се открива на мен и в мен. Дори ми показва славата Си в небето. Но в този момент започнах да изпитвам болезненото напомняне на човешката си слабост.

Молих се на Господ: „Премахни това нещо. Стига толкова с тази слабост, това демонично притеснение. Докога трябва да бъда смиряван от тези атаки? Докога трябва да търпя това страдание? Моля те, Господи, освободи ме.“

3. Моделът на Павел завършва с Божия отговор към него

Бог не си направи труда да обясни нищо на Павел. Той и не прие молбата му като причина да сложи край на страданията му, нито пък премахна тръна и прогони пратеника на Сатана. Но Бог даде на Павел нещо много по-добро. Той му разкри как да печели винаги: „Той ми каза: Достатъчна ти е Моята благодат; защото силата Ми се показва съвършена в немощ.“ (2 Коринтяни 12:9)

Бог всъщност казваше: „Павле, ще ти дам благодат за ежедневните ти изпитания. И това ще ти е достатъчно във всичко, пред което се изправиш. Ти не трябва да разбираш всичко, през което преминаваш. Така че можеш да спреш да питаш защо. Имаш Моята благодат и това е всичко, от което се нуждаеш.“

Ние получаваме писма от хора, които живеят живот на невероятни страдания. Млади хора ни пишат, че биват отглеждани в домове пълни с магьосничество, че ги бият, насилват, пренебрегват. Едно 16 годишно момче ни писа, че родителите му го пристрастили към наркотиците. Тези хора викат: Аз обичам Бог, моля се и Го търся. Но всеки ден се изправям пред силни врагове и не виждам признаци за освобождение.“

Не искам да обезкуража никого. Но както и при Павел, така и твоите мъки може да са от този вид, който сполетява най-праведните хора на Бог. Ако е така ще трябва да живееш всеки ден изцяло разчитайки на благодатта Му. Освобождението ти няма да стане изведнъж, да е еднократно преживяване, а ще бъде ходене с Бог всеки ден. Отново ви казвам: не е грях да питате Бог защо – защо е всичкото това страдание, защо е тази безкрайна болка? Но казвам също, че може и да спрете да питате, понеже Бог не отговаря на този вид въпроси. Той не ни дължи никакво обяснение за страданията ни.

Давид пита откровени: „Защо си отпаднала, душо моя?... Защо си ме забравил? Защо ходя опечален от притеснението от врага?... Защо си отпаднала, душо моя? И защо стенеш в мен?“ (Псалм 42:5, 9, 11)

Исус попита: „Защо не може да ме подмине тази чаша? Отче, защо си ме изоставил?“ (виж Матей 26:39, 27:46). Но никъде в Библията не виждаме отговор от Бог на въпроса възлюбения Си Син. Лично аз съм задавал този въпрос цял живот. Когато бях на 28 години доведох семейството си в Ню Йорк, за да мога да работя с банди и наркомани. Тогава, един ден, само няколко години след като се бяхме преместили тук, жена ми, Гуен, се почувства много зле. Втурнахме се към болницата и тя претърпя спешна операция. След това чухме ужасната дума: рак. Тя имаше тумор в червата с размера на портокал.

Спомням си въпросът ми към Бог тогава: „Защо, Господи? Изоставихме всичко, за да те следваме тук. Дадохме живота си, за да служим по тези улици. Та, защо преминаваме през това сега? Ядосан ли си ми за нещо? Какво направих?“

Задавах същият въпрос още 5 пъти – всеки път когато на Гуен ѝ откриеха нов рак. Задавал съм го при всяка от 28-те ѝ операции.

Попитах Бог защо отново в Хюстън, Тексас, когато дъщеря ни, Деби се сви като ембрион от болката на рака. Тя имаше рак в същата област като майка си. Извиках: „Господи, Гуен беше достатъчно, това е твърде много. Защо?“

Попитах още веднъж защо когато дъщеря ни, Бони влезе в болница в Ел Пасо, Тексас, и премина през радиационно облъчване заради рак. Тя беше заобиколена от лекари, които носеха оловни престилки, а тялото ѝ беше бомбардирано в продължение на три дни със смъртоносна радиация. Докторите ѝ дадоха 30 % шанс да оцелее. Извиках: „Господи, трябва да си ми ядосан. Няма друго обяснение. Колко още очакваш, че мога да понеса?“

Накрая, шофирах до един тих път сам и в продължение на 2 часа крещях на Бог: „Няма ли край на това? Дадох Ти всичко от себе си, всеки ден. Но колкото повече те търся, толкова повече страдам.“

Аз знам и какво е да бъдеш удрян от пратеник на Сатана. Бил съм жестоко изкушаван и съблазняван. Имал съм врагове, които се надигаха срещу мен от всички посоки. Бил съм оклеветяван, обвиняван лъжливо, отхвърлян от приятели. В онези мрачни времена падах на колене и виках: „Защо, Господи? Всичко, което искам си Ти. Защо позволяваш на Сатана да

ме измъчва? Докога ще трябва да се боря с тази слабост?“ Но както Бог не обясни нищо на Павел, нито веднъж не отговори и на моите въпроси.

Аз вярвам, че след като веднъж отидем в небето, Господ ще ни обясни всичко. Ще разполагаме с цялата вечност, за да ни се отговори на въпросите. И след като Той ни открие всичко, ние ще видим, че всичко е било част от един съвършен план, дирижиран от един любящ баща, който е знаел от какво се нуждаем, за да стоим в молитва и да се движим към Него.

Дотогава Бог казва: „Имам цялата благодат, от която се нуждаеш за да победиш.“

Често слушаме, че благодатта е просто незаслуженото Божие благоволение и благословение. Но аз вярвам, че тя е много повече от това. По мое мнение благодатта е всичко, което е Христос за нас когато страдаме – сила, мощ, доброта, милост, любов – която да ни изведе от скръбта ни.

Като погледна назад през годините – години на големи изпитания, страдания, изкушения и скръб – мога да кажа, че Божията благодат е била достатъчна. Неговата благодат помогна на Гуен. Помогна и на Деби и Бони. Днес жена ми и дъщерите ми са здрави и силни и аз благодаря на Господ за това.

Благодатта Му помогна и на мен. И това е достатъчно за днес. После, някой ден в слава, моя Отец ще ми открие красивия план, който е имал през цялото време. Ще ми покаже как съм се сдобил с търпение през всичките ми изпитания, как съм се научил на състрадание към другите, как силата Му е станала съвършена в слабостта ми, как съм се научил на верността Му към мен, как, да се надяваме, съм станал повече като Исус.

Пак може да питаме защо, но всичко си остава загадка. Готов съм да приема това докато Исус дойде за мен. Не виждам край на изпитанията и скръбта ми. Живял съм с тях в продължение на повече от 50 години.

Но през всичко това все още ми се дава непрестанно нарастваща мярка от Христовата сила. Всъщност, най-големите си откровения за Неговата слава съм получил, когато ми е било най-трудно. По същият начин, в най-тежките ти мигове, Исус ще ти даде пълна мярка от силата Си.

Може никога да не разберем болката, депресията и дискомфорта си. Може никога да не научим, защо молитвите ни за изцеление са останали без отговор. Но не трябва да знаем защо. Нашият Бог вече ни е отговорил: „Имаш благодатта Ми и, любимо Мое дете, това е всичко, от което се нуждаеш.“

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 2000 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[You Don't Have to Understand Your Afflictions — You've Got Grace / Не трябва да разбираш скръбта си – имаш](#)